

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)  
po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 r.,  
sprawy **M. G.**  
skazanego z art. 200 § 1 k.k. i inne  
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.  
z dnia 9 kwietnia 2014 r.,  
częściowo zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.  
z dnia 12 listopada 2013 r.,

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### **UZASADNIENIE**

M. G. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 12 listopada 2013 r., sygn. akt ... 951/11, został skazany za czyny z art. 200 § 1 k.k., na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1a i b, pkt 4). Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 90 § 2 k.k. w miejsce środków karnych wymierzonych oskarżonemu w pkt 3 i 4 orzeczono wymienionemu łączny środek karny zakazu kontaktowania się w jakikolwiek sposób z osobami małoletnimi na okres 5 lat. W pkt 5 i 6 rozstrzygnięto

w przedmiocie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu i w przedmiocie kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2014 r., sygn. akt ... 158/14, zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt 5 wyroku o orzeczeniu łącznego środka karnego, w zakresie pkt 2 określono, że zakaz kontaktowania się dotyczy M. P., w zakresie pkt 3 określono, że zakaz kontaktowania się dotyczy M. K. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, rozstrzygając w przedmiocie kosztów pomocy prawnej a także kosztów postępowania.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca M. G., na korzyść tego skazanego, zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez wadliwą kontrolę instancyjną i poczynienie dowolnych ustaleń, nie znajdujących odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, polegających na powtórzeniu argumentacji Sądu I instancji, brak rzetelnej analizy materiału dowodowego (pomylenie osób pokrzywdzonych) pod kątem zarzutów apelacji i uznaniu za nieistotne, nie mających wpływu na treść wyroku pominiecie przez Sąd I instancji części materiału dowodowego i nie odniesienie się do niego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, w postaci istotnych sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonej M. P. i jej matki A. P. oraz zupełnie nieuprawnione, nie znajdujące potwierdzenia w materiale dowodowym wnioski, polegające na ocenie rodziców M. P. jako rodziców, z którymi dziecko nie ma bliskich więzi, są one wręcz zaburzone, zaś rodzice starają się tylko stworzyć pozory bliskości i nie zwracają uwagi na dorastającą córkę, w przeciwieństwie do matki M. K., która jako jedna potrafiła doprowadzić do rozmowy z córką, co doprowadziło do braku pełnej realizacji funkcji kontrolnej przez Sąd odwoławczy i pomimo zawarcia w uzasadnieniu odniesienia do wszystkich zarzutów apelacyjnych, wyłącznie pozorne ich rozważenie.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:**

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Lektura zarzutów kasacyjnych, przywołanej na ich poparcie argumentacji a także końcowego wniosku o uchylenie wyroków Sądów obu instancji, wyjawia rzeczywisty cel obrońcy, który zmierza do sprowokowania przed Sądem Najwyższym ponownej - niejako „trzecioinstancyjnej” - kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Przypomnieć skarżącemu należy, że postępowanie kasacyjne nie służy ponownej kontroli orzeczenia Sądu I instancji albowiem ta rola została zastrzeżona dla Sądów odwoławczych, w tym wypadku dla Sądu Okręgowego w Ł. Tymczasem Sąd odwoławczy, o czym przekonuje uzasadnienie orzeczenia, wywiązał się ze swej roli w sposób właściwy. Rzetelnie rozpoznał wszystkie zarzuty apelacyjne, w sposób rzeczowy, logiczny i przekonujący wyjaśnił powody, dla których nie zyskały one aprobaty tego Sądu.

Należy przyznać rację Sądowi II instancji w zakresie w jakim popiera dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zeznań złożonych przez małoletnie pokrzywdzone. Bez wątplenia wartość dowodowa zeznania M. K. i M. P. pozwoliła na budowanie ustaleń faktycznych w sprawie mających zasadnicze znaczenie dla kwestii odpowiedzialności skazanego. Każda zaś podjęta przez obrońcę próba podważenia ich waloru jako wiarygodnego, pełnowartościowego dowodu musi zostać potraktowana jako niezasadna. Stwierdzić należy, że argumenty obrońcy dotyczące zamykanych przez oskarżonego drzwi bezpośrednio przed popełnieniem przestępstwa na szkodę M. K., szczegółowo omówione przez Sąd Okręgowy na str. 4 i n. uzasadnienia, pozostają zupełnie irrelevantne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego i w żadnym razie, zgłoszone przez skarżącego w tej materii wątpliwości, nie dyskredytują zeznań tego świadka. Zupełnie ambiwalentne pozostają także motywy obrońcy dotyczące ustaleń Sądu, która z dziewczynek podczas rozmowy na portalu internetowym była bardziej powściągliwa w zwierzeniach co do zaistniałych wydarzeń. Na ten temat, w sposób wystarczający, wypowiedział się Sąd odwoławczy na str. 5 i n. uzasadnienia bez konieczności

powtarzania tych samych argumentów. Podobnie – jako bezzasadne - należy ocenić argumenty skarżącego dotyczące relacji pokrzywdzonych z ich rodzicami i ich wpływu na ujawnienie przedmiotowych epizodów. Na str. 6 i 7 uzasadnienia Sąd Okręgowy przeanalizował zeznania A. K. oraz A. i J. P. trafnie uznając, że większą wartość dowodową zyskały zeznania matki M. K. albowiem ona jako pierwsza doprowadziła do rozmowy z córką podczas, której dziewczynka opowiedziała jej o nagannym zachowaniu M. G. Jeśli zaś chodzi o zeznania rodziców M. P. to z uwagi na to, że nie znali oni przebiegu analizowanych w niniejszym postępowaniu zdarzeń, nie dostarczyli oni informacji mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Wbrew wszelkim twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy i niebudzący zastrzeżeń odniósł się do zeznań i relacji rodziców M. P. jak również w sposób właściwy ocenił - niezauważone przez Sąd I instancji - rozbieżności co do tego czy istotnie córka – M. P. - informowała matkę o zachowaniu oskarżonego w czasie pobytu w S. (str. 7). obrońca przywiązując nadmierną uwagę do zasygnalizowanych wyżej fragmentów zeznań świadków, w żaden logiczny sposób, nie wykazał jakie konkretnie dla odpowiedzialności oskarżonego mogłyby mieć znaczenie. Sąd Najwyższy uznał, że miały one zupełnie marginalną wartość w sprawie i tym samym dla oskarżonego M. G.

**Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.**